

www.jollibread.com

© Del text: 2018, Miquel Arguimbau Latorre
«Retrat de Lorenzo Arguimbau Mercadal», Ajuntament de Maó

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.
Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)
08908 L'Hospitalet de Llobregat
Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-75-6

Dipòsit legal: M-4774-2018

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: abril de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El fantasma de Sir Lawrence

Miquel Arguimbau

Il·lustració de la coberta de Riki Blanco

jollibre

*A l'Ajuntament de Maó.
A l'August Viñas, per compartir aquesta il·lusió.
I a la Loli, en Daniel, en Miki, en Xavi, la Jana
i el terratrèmol Dani (el net) .*

Sir Llorenç

7

A banda de ser una illa meravellosa, al llarg de la història Menorca sempre ha estat cobejada pels uns i els altres. Ara, sens dubte, pels turistes, que per sort no pretenen conquerir-la més enllà d'uns dies o setmanes. Fa anys, però, Menorca era considerada un punt estratègic de la Mediterrània. Coses dels exèrcits. Un dels motius era l'incomparable port natural de Maó, on els vaixells trobaven refugi. També des del nord d'Àfrica hi arribava gent amb poques ganes de fer amics i sí d'endur-se'n persones o bestiar (pirates). Els francesos i els anglesos també hi van plantar les seves senyeres, i si calia lluitar per fer fora els que l'havien conquerit, ho feien amb soldats, naus, uniformes, espases, canons, sabres...

Menorca ara era espanyola, ara francesa, ara anglesa, ara espanyola una altra vegada i així al llarg de molts anys.

A la sala de personatges il·lustres de l'ajuntament de Maó, hi podem veure un quadre que ret homenatge a Sir Lawrence Arguimbau, un menorquí que va vestir l'uniforme de l'exèrcit anglès. Quan va néixer, allà a l'any 1783, l'illa estava sota domini espanyol, i quan va fer divuit anys i va decidir fer la carrera de les armes, Menorca era britànica i llavors va entrar al Servei de Sa Majestat Britànica.

Va intervenir en moltes accions de guerra, la qual cosa no envejo gens ni mica. Després de diverses condecoracions –que tampoc envejo– va assolir el grau de tinent general.

En el quadre, Sir Lawrence Arguimbau mostra la màniga buida del braç que va perdre per ferides de guerra, medalles i un sabre...

Com a autor d'aquesta novel·la, confesso que soc un dels moltíssims descendents de tan significat personatge i que d'una manera casual i sorprenent he vist i tocat el sabre que tan orgullosament lluïa el meu avantpassat.

A partir d'aquest punt he decidit fer aquesta novel·la, que no parla de les gestes bèl·liques de Sir Lawrence. Aquesta novel·la transcorre en els

nostres temps, i el senyor del quadre és un fantasma amb un deute pendent amb un oficial francès que li reclama el sabre com a trofeu de guerra.

Des del meu respecte cap a la història i el personatge, el que aquí podeu llegir és inventat.

O no. Pot ser veritat que les ànimes no descansen si tenen deutes pendents?

El gerro i el got

En Lluís dormia però no somiava. Eren les primeres hores de son, les que el cos aprofita per recuperar-se i la ment encara no dispara fantasies ni records. El dia havia estat dur. Al matí havia passat gana, atès que es va llevar amb el temps just per anar al bany, vestir-se i sortir corrents per no arribar tard a l'escola. Ja feia unes setmanes que la mare –des que treballava– li havia dit: «t'hauràs de fer l'entrepà quan et llevis». El que ella pretenia amb la mesura era que el seu fill no s'acomodés a tenir-ho tot fet ara que ella sortia de casa abans que ell. Tot i que la Clàudia –com l'estimava, ell, a ella– li va oferir un bocí de pa amb mortadella i l'Agustí una mossegada de pa de motlle amb paté, ell, que es cruspia mitja barra de quart, notava com l'estómac l'avisava sorollosament de la necessitat d'omplir-lo amb la dosi habitual. A més, era

dimarts, i els dimarts tocava dinar coliflor i un peix bullit que detestava. Quan a les sis de la tarda va arribar a casa, va anar directament a la nevera i va fer desaparèixer unes salsitxes que havien quedat de l'últim sopar. Després havia fet els deures per sortir corrents a veure-la, a escoltar-la. Havien quedat –com ho feien moltes tardes– sense un motiu concret, la qual cosa feia que ell s'engresqués pensant que ella també l'estimava. Però sí, el dia havia estat dur perquè el mestre li havia dit que la cosa no només no millorava, sinó que empitjorava, i també perquè el prestador, de nom Albert, li havia dit que si no li pagava els cinquanta euros prestats l'esperava al carrer amb el seu germà gran. Com en Lluís no tenia diners i la mare els justets per pagar el lloguer, la llum, el menjar i les despeses pròpies d'una llar, quan invitava la Clàudia a prendre un refresc demanava diners a l'Albert i els trenta euros que ja havia demanat quedaven arrodonits amb vint més pels interessos. L'Albert, company d'escola, no era un mal paio, però sí un aprofitat amb vocació de banquer.

En Lluís dormia, sí, i no somiava, quan va tenir la sensació de sentir aigua. Inconscientment es

va girar, va acomodar-se el coixí i... Aigua. Com la paret de la cisterna del vàter tocava amb una de la seva habitació va pensar en la possibilitat que després de l'últim pipí el tirador s'hagués quedat travat –passava sovint– i per evitar que la mare s'aixequés –anava molt cansada– ho va fer ell. Mig adormit va comprovar com la sospita era infundada, atès que la cisterna no perdia aigua. Va anar a la cuina per si les canonades emetien alguna mena de so. Res de res, o millor dit, un indicati al qual no va donar cap importància. Del filtre de l'aixeta sortia una gota més mandrosa que ell, una gota que semblava resistir-se a caure, com si sabés que precipitar-se fos un malbaratament. Ja a l'habitació i amb els ulls tancats, va tornar a sentir el mateix efecte sonor, però ara que estava més despert –tampoc del tot– li semblava com si un gerro vessés aigua per omplir un got. Imaginant-se que tot era un somni estrany va ficar-se entre els llençols i quan estava a punt de tornar a tancar les parpelles va intuir una presència estranya i va saber que no estava sol.

–Pare? –va preguntar obrint els ulls per intentar veure en la foscor.

–No ho soc, el teu pare! –li va respondre una veu que mai no havia sentit. Una veu tova i profunda que semblava més sorgir d’una cova que no pas d’una gargamella.

Una mena de rialla molt breu i burlesca va seguir després de les darreres paraules.

–Avi?

14

–Tampoc ho soc, el teu avi. Però ni el pare ni l’avi... ni tu hauríeu nascut de no haver existit jo. Soc un fantasma.

–Un fantasma?

Cal dir que en Lluís és conegut per no alterar-se amb facilitat. És molt reflexiu i agnòstic i només la Clàudia aconseguix que el cor li bategui sense control. Encuriosit, va incorporar-se una mica.

Els ulls d’en Lluís van veure una mena de camisa groguenca i molt ampla, com si fos molt vella, que semblava reposar a la cadira de l’habitació. Una camisa certament descolorida, inflada com si tingués un tors a l’interior. La peça de roba semblava il·luminada per una lot amb les bateries a punt de fer figa.

–No et fan por, els fantasmes? Pensava que criaries i et pixaries de por!

–Ets un somni, o millor dit, un malson –va afirmar despreocupat el noi, més interessat en dormir que no pas en una conversa que li semblava irreal.

–Molt bé, veig que haig de tractar amb un incrèdul. Guaita la tauleta de nit. Em pots dir què hi fan el gerro de la cuina i un got?

En Lluís, resignat, va encendre la llum i va adonar-se que, efectivament, damunt de la tauleta hi havia el gerro i el got al costat de l'ampolla de plàstic que sempre hi tenia.

–T'he despertat vessant l'aigua del gerro al got i del got al gerro i així un munt de vegades. Dormies com un tronc. Ja m'hauria agradat a mi dormir així quan em tocava fer-ho al terra, sota els estels, amb un ull tancat i l'altre obert per si ens atacaven, amb la mà prop de les armes...

–D'acord, ets un fantasma i ara, si us plau, deixa'm dormir.

–O ets un boi molt valent o un boi molt inconscient.

En sentir la paraula *boi*, els sentits es van alliberar del relaxament nocturn. Aquella era una paraula que només havia sentit en un lloc.

–Com és que dius «boi»? Això ho diuen a Menorca. Ho sé perquè he passat bastants estius a l'illa.

–Tal vegada vaig viure a l'illa. Fins i tot és possible que hi naixés.

–El pare va néixer a Menorca.

–Prou que ho sé.

16 –Haig de clapar. Em deixes dormir?

–No podràs.

–Això no t'ho creus ni tu.

En Lluís va acomodar-se amb la intenció d'oblidar el que creia un somni, però en un moment es va incorporar.

–Ets a dins d'aquesta camisa tan... merdosa?

–Ei, boi, recorda que soc un fantasma. M'he posat la camisa perquè em fa cosa anar nu. Ja sé que ningú no em pot veure, però així em sento més protegit.

–I de què t'has de protegir?

–Dels éssers reals i d'un enemic amb ganes de tocar-me el que no sona.

–D'un enemic? Els fantasmes teniu enemics?

–Això sembla. M'han explicat que em trobaré amb un fantasma hostil. Al cap i a la fi, quan era

viu, vaig fer coses que no van ser gaireafortunades, per dir-ho d'alguna manera.

–Com quina?

–No corris tant, ja hi haurà temps per a més explicacions.

–Però has dit que també t'has de protegir d'éssers reals. De mi, per exemple?

–No, de tu no, tot i que tampoc ho tinc gaire clar. És la primera vegada que faig de fantasma, fins ara no em deixaven.

–Qui no et deixava?

–Repeteixo: no corris tant, ja hi haurà temps per a més explicacions.

De cop i volta la porta de l'habitació es va obrir, cosa que va provocar-los un ensurt i un crit que van fer a l'uníson, però mentre el crit d'en Lluís va ser sonor, el del fantasma va resultar ofegat, gairebé inaudible.

–Què et passa, fill? No pots dormir? Per què estàs incorporat? Amb qui parles?

–Amb ningú, mare.

–Doncs sembla que tinguis una conversa. On tens el mòbil? Ja saps que no vull que et passis les nits enviant whatsapps –va dir la mare mentre amb

la mirada cercava el mòbil-. Què hi fan el gerro i un got, a la tauleta de nit? Saps que no m'agrada que hi tinguis res de vidre i a més l'ampolla d'aigua és plena.

-No, jo... El gerro...

-On tens el mòbil?

18 -El tinc a la motxilla, en silenci i amb el WhatsApp desconnectat com demanes.

La mare, incrèdula, ho va comprovar.

-Devies somiar, des que estàs enamorat somies moltes vegades en veu alta.

-Enamorat?

En Lluís va notar que els colors li pujaven a les galtes.

-Dorm, fill, ho necessitem els dos, jo estic molt cansada -va dir ella agafant el gerro i el got.

-Mare... Veus aquesta camisa groguenca? -va dir ell assenyalant la cadira.

-No n'hi ha cap de camisa groguenca, fill. Tota la roba bruta és al cistell. I tu no tens cap camisa groguenca.

-Llavors és que somiava.

-Segur, fill. Bona nit.

-Bona nit, mare.

Quan ella va tancar la porta el fantasma va badallar i va parlar amb un to que semblava un murmur.

–Saps, Lluís? Si continuem parlant la teva mare no podrà dormir i tu tampoc. Jo no sabia que sent fantasma també necessités dormir, però si badallo és que tinc son. Apa, descansa i ja seguirem la conversa.

–Quan em torni a despertar ja hauràs desaparegut.

–Fem una cosa. Toca el gerro i el got...

–Com vols que ho faci si la mare se'ls ha en...dut?

En Lluís no podia creure-s'ho. El gerro i el got tornaven a ser a la tauleta de nit. Amb una mà els va tocar.

–Em comences a creure?

En Lluís no va respondre fins passats uns segons.

–Res d'això no ha passat. Estic somiant i ni he parlat amb un fantasma, ni he despertat la mare ni el gerro ni el got són a la tauleta de nit.

Dit això, va tancar els ulls.

–Molt bé. Quan et despertis, el gerro continuarà al mateix lloc, però el got serà a la cuina. Bona nit –va dir-li el fantasma.

Potser sí, que en Lluís dormia i somiava... O no. Estava despert i tot era producte de la seva imaginació?

I és que en Lluís havia descobert una manera de volar per damunt dels arbres i de les muntanyes i crear un món que només era d'ell.